

הילדים חדרו למועדון. השומרים הפרטיים תפסו אותם. ואז זה קרה

מיכות יסיתכוניות

למזלנו, שמענו על קבוצת הורים לילדים אוטיסטים בתל-אביב. יצרנו איתם קשר, וכך נוצר הסניף החיפאי של אלוט. ביוזמת ההורים שבסניף נפתחה כחיפה הכיתה המיוחדת הראשונה לאוטיסטים. היום מגיעים בכיתות האלה להישגים בקריאה, כתיבה ובעצמאות כמעט מוחלטת בתפקוד.

בבית-הספר יחדיו בתל-אביב הצליחו כפעם הראשונה ללמד את הילדים תווים ונגינה בהרמוניה. לא ייאמן כיצד ילד המקשיב רק לעצמו מסוגל, לזמן מסויים, להקשיב לקולות שמחוץ לו ולהשתלב איתם בנגינה. זוהי התקרמות עצומה, יחסית לעבר הלא רחוק.

אני מניחה שיש היום, בכתיחולים לחולי-נפש בארץ, בני 40 ו-50 שאף

עופר אביגדורי
אולי לא היה לי האומץ -

אחר לא יודע שהם אוטיסטים, ומעולם לא מיצו את הפוטנציאל שלהם וגם לא ימצו אותו. אני יודעת שיש היום מנוגרים הנמצאים במחלקות סגורות. ועדיין כל מה שהושג הוא כאין וכאפס לעומת מה שניתן היה לעשות. אילו יכלו הרופאים לאתר את הבעיה לפני גיל שלוש, בתקופה הקריטית ביותר להתפתחות הילד. עופר היה יכול להגיע להישגים, ואולי היה מגיע יום שבו היתה נמצאת תרופה שהיתה יכולה לשחרר את הנפש היפה שלו מכילאה.

לטלוח לאבא - סלחתי מזמן. כולנו סלחנו. היום אני נוטה יותר להבין. אחרי שהנחנו את אבן-הפינה לכפר לילדים אוטיסטים מתבגרים, קרן-האור הראשונה לקראת גישה

ליאורה אביגדורי
- אבל הייתי חושבת על כך

שהיא פיתרון שאבא לא היה יכול לראות בזמנו. אם לא היה מוקם כפר כזה ואני הייתי צריכה לחיות עם אוטיסט מתבגר ובאיזה שהוא שלב הייתי מוכרחה להכניס אותו לבית-חולים לחולי-נפש בגלל כל מיני דברים שעלולים לקרות לי בחיים - הייתי בורא עושה את מה שאבא שלי עשה... אולי לא היה לי האומץ לעשות. אבל הייתי חושבת על כך...

הובא לבית-החולים בתל-השומר, כשי הוא סובל מהקאות - סימן מובהק לזעזוע מוח. הפנס הגדול שבעינו הימנית נעלם, אך כמה צלקות קטנות עדיין מקשטות את פניו. הנערים בעלי המזג העליון לא ישכחו את החוויה הקשה עוד זמן רב. אבל מי שהודיעו יותר מהם היו ההורים.

ארז: נכון, עד כה חטפנו רק בעיטות. בדיוק הגיע המדריך שלנו, אבי. הוא רב איתם, ררש להפסיק מייד את המכות. הם רצו להכות גם אותו, אבל היה לו רובה. **אמיר:** אני לא הייתי בזמן המכות, אבל הבנתי שמשוה לא בסדר והועקתי את המדריך, ביקשתי שיחפש אותם. כמה זמן אחרי שהם הלכו לכיוון המועדון, הלכתי אחריהם, והופיע מולי בן-אדם עם מכשיר-קשר, שצעק עליי וקילל אותי. לתוך המכשיר הוא צעק: "למה נתתם להם להיכנס? תתפסו אותם ותביצו להם!" הוא גם השמיע קללות דרך המכשיר.

המנוסעים פתח את הדלת. הבנו שאלה האנשים שבעיקבותנו, ושוב ברחנו. אני קפצתי לשרה, יפתח וארו רצו ישר, בכביש. **ארז:** שני ביריונים רפרו אחרינו. בגלל, והמכונית הקדימה אותנו וניסתה לחסום את הדרך. אני סטיתי לחורשה, בצד הדרך, ויפתח המשך ישר. כשהייתי בחורשה שמעתי צעקות אינזמות. הבנתי שיפתח מקבל מכות. רציתי לעזור לו, ויצאתי אליו. מה שראיתי זה שלושה גברים עומרים מסביב ליפתח, ששוכב על הקרקע, ונועטים בו בראש. ככה, פשוט ובלי חוכמות, בעיטות ישר בראש. הוא כבר היה מעולף.

ויזל אחרי המכות ובעבור שבועיים בעיטות בראש עד אובדן-הכרה

שיחזור התקרית
האם מנעה עשיית שפטים בתוקפים

פצוע, ובעין שלו בקושי אפשר היה להבחין. מה הרבר הנורא שהם עשו, שעליי מגיע להם עונש? היכו אותם כמעט עד מוות בגלל מעשה-שגבבות. "אני מעוררת את בני לצאת לטיולים, להכיר את הארץ וללמוד אותה. ממה עליי לחשוש כפעם הבאה שהוא ירצה לצאת לטיול? "האלימות הנוראה הזו היא שכואבת לי. לא הרשיתי לבני הבכור, חייל קרבי, שרצה לעלות מייד לאכזיב עם החברה שלו, להשיב להם באותה המטבע. לא הסמתי גם שכוחי יעשה דבר כזה. כי אני חיה במדינת חוק ואני נגד אלימות. "אבל פירסום של העניין הזה, לדעתי, יכול להועיל לכך שהשומרים הפרטיים האלה לא ישתללו פעם שניה".

ועדי, וחששתי שזה לא ייגמר טוב. אז הלכתי לחפש את המדריך. **עד כאן ערויות הנערים.**

האב פרץ בכני

שהגיע המדריך, הסתלקו ה-תוקפים והשאירו את החבורה סוף-סוף לנפשה. המדריך, אבי אשרם, חבר קיבוץ חולית, ליווה את השלושה לבית-החולים הממשלתי בנהריה. ארו נחשב בראשו, עדי קיבל זריקה נגד טנטום, והשניים שוחררו. יפתח חסר ההכרה נותר לטיפול בבית-החולים עד למחרת, עד שחזרה אליו הכרתו. כשבאו הנערים לתחנת-המישטרה, להתלונן על תקיפה, ציפתה להם כבר תלונה נגדית. מצד שומר המועדון, על השגת-גבול. אחרי שנרשמה תלונתם, נתנו להם לרפרף כאלכוס-הפושעים, והמדריך ויהו שניים מן השומרים.

בוצת הנערים

17, בוגרי שביעית, שיצאו לטיול של כיוף בחוף-אכזיב, לא ישכחו את החוויה שעברה עליהם שם, הם יצאו לסוף-שבוע, למיפגש-מיסגרת של הצופים - כהכנה לפני גיבוש גרעין הנח"ל - נותרו ללון בלילה על החוף והתכוונו לייגנות מקומי.

מקום התקרית: הרחק מחוץ למועדון, אחרי שהנערים כבר הסתלקו מתחומם, כל עוד רוחם בס.

מספר ארז:

אחרי שכולם הלכו לישון, היינו צריכים לשמור על הציוד. אבל השומרים שהיו לפנינו לא רצו להתחלף, אז החלטנו ללכת לטייל קצת בסביבה. הגענו לגדר, מבלי לדעת שזאת הגדר של המועדון המפורסם. מרחוק שמענו מוסיקה. ראינו שהגדר פרוצה, אז החלטנו להיכנס. זה היה ב-10 וחצי בלילה, בערך.

לא הספקנו להתקדם הרבה, כשמי שדו הבחין בנו. לא נבהלנו, כי לא הרגשנו שעשינו משהו לא בסדר, רק שאלנו את האיש איך אפשר לצאת. "צאו מהיכן שנקי נסתם" הוא אמר. הערפנו לצאת בשער הראשי, והאיש הלך אחרינו. הוא הציג את עצמו בתור ראש-הכפר. אחר-כך התברר שאינו אלא הטבח.

האיש ניגש לשוער, דיבר איתו משהו בצרפתית, ועוד אמר: "תשאיר אותם פה ותקרא לשומרים". השומר מייד הפעיל את מכשיר-הקשר שלו וקרא למישהו בשם צחי.

ממושי הציע:

עכשיו הבנו שהסתכנונו. לא חשבנו על מכות-רצח, כפי שקיבלנו בסוף, אבל גם סתם סטירה לא רצינו לקבל. עברנו את השער החוצה והתחלנו לברוח.

ממושי: "ר'! עוורתם אותי בעין, אני לא רואה בעין ימין!" אבל הם המשיכו לבעוט.

עדי: הייתי בשרה כששמעתי שארו קורא לעזרה. הוא רב עם אחד מהם וצעק שהוא לא רואה בעין. התקרבת אליהם וראיתי שיפתח מוטל על הקרקע. הם כבר לא היכו אותו, עזבו אותו ככה סתם. ניגשתי וראיתי שהוא בלי הכרה. הרמתי לו את הראש ורציתי לעזור לו, כי הוא לא נשם טוב. הוא השמיע חירוורים.

הביריונים ניגשו גם אליי, שאלו אותי אם אני השלישי. עניתי שכן. מייד קיבלתי גם אני כמה בעיטות. וגם אגרוף אחד.